

MATERIAL D'ARXIU

1961: ESCALADA AL PENYAGOLOSA

L'any 1961 dos escaladors del CEC, Ferran Guallart Ramos i Josep Lluís Viciano Agramunt, ens preparem per a fer realitat un vell projecte: obrir una via en la paret SE del Penyagolosa. Mentre el primer es prepara físicament allà on fa la «mili»,

Poc després comencem les nostres activitats d'agost; en autobús fins el Castillo de Villamalefa, on iniciem la marxa dedicada a espeleologia: Cueva de la Marecilla, la Cimorra, Sima del Altís, Cueva del Moro, Cueva de la Guerra i les Coves del Carbo. La marxa és dura per la gran quantitat d'equip, entre escalada i espeleo, que transportem. Ella i l'exploració subterrània són un entrenament fort, que fa que el dia de la nostra escalada el prenguem com una jornada de descans. El dia 11 d'agost el passem en pujar des de les Coves del Carbo

mentaris i pesats, i alguns no més d'anxes de corda vella, molt poc de fiar.

I arriba el dissabte, 12 d'agost. Després d'un desdormit fort, a bona hora descendim a la carrera pel sargallar cercant el peu de la paret. Al peu de l'esperó, on comença la dificultat, ens encordem amb la corda de cànem de 40 metres. Seguirem la nostra tàctica habitual d'alternar-nos al cap de la corda. A les 7'55 comença el primer. La roca és trençallosa i salten preses, però lentament supera el tram. Posa un estrep a la part superior del llarg i fem reunió a l'estreta cingla que passa la paret de part a part i que ací té més de 2 metres d'ample.

Seguim en un llarg de corda curt, en travessar a l'esquerra, i nova reunió. D'ací novament iniciem l'ascensió, pel badall que fa la via escollida per a superar totalment la impressionant paret. Primer per ell i

Foto: MIQUEL TOMAS

a l'altre la normal activitat muntanyera, marxa i espeleo sobretot, el manté en condicions. Reunits, finalment, i com a prova de preparació, decidim obrir alguna via pels voltants de Castelló. El 25 de juliol en fem una a la Botalària. Pensem fer-la en artificial, però la fem tota en lliure per zones pobres en preses i de dificultat extrema. El 30 del mateix mes aprofitem la vesprada per a fer-ne una al Castellet, la nostra escola d'escalada, i obrim la del Racó de la Roca Llisa, on superem un pas llarg sense preses, mitjançant escalada artificial. La preparació és excel·lent.

a la Coveta del Portellàs, on bivaquarem. Per Marzén, les Camales i la Cambreta ascendim lentament i entre la boira arribem al Portellàs, on convergim amb l'altre de la partida, el meu germà Toni, que prendrà notes de l'escalada i, en cas de necessitat, buscarà ajuda. A la Coveta del Portellàs preparem els materials per a l'endemà. Els temps són de gran pobresa d'equip i els claus o clavilles són desesperadament iguals. Hi ha poca varietat, encara que hem reunit un conjunt de 20 claus i 23 mosquetons, que després resulta excésiu. Els estreps són de fusta i corda, rudi-

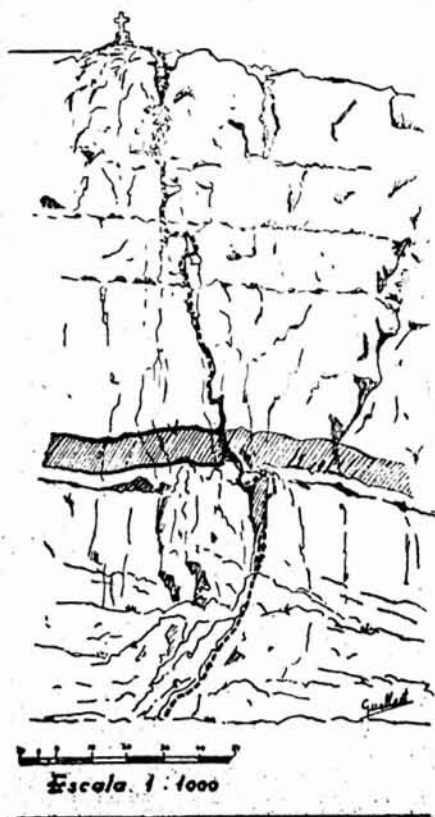

Foto: JOSEP LLUÍS VICIANO

després per fora, però utilitzant-lo com a presa lateral per al braç esquerre, el qual permet un avanç relativament ràpid, fem el llarg de corda. La «faixa roja» és bona i es passa bé. Un pas delicat es supera gràcies a una lloseta empotrada en el badall, que és utilitzada com a presa per a mantenir l'equilibri i aprofitar unes preses de peu, inclinades però de bona adheència. Per a que el primer de corda arribi al punt de reunió l'altre ha d'ascendir uns 5 metres. Finalment, es fa la reunió en un replanellet on cabem els dos molts justs. Com que anem bé d'hora, les 11'26, i no tenim ninguna pressa, ja que no es tracta de competir amb ningú, esmorzem allí, encarats al buit i assegurats per una bona escarpa, que després costarà uns 20 minuts recuperar-la, per haver-se reblat la punta.

Nou llarg de corda, curt, d'uns 10 metres, amb roca quartrejada i preses que salten i has d'aprofitar-les carregant el pes sobre elles, sense estirar i no més per a mantenir l'equilibri. Fem reunió, ja que el que segueix és preocupant, extremadament difícil, i caldrà estudiar-ho un poc abans de decidir-se a passar. El badall ací és inaprofitable i cal intentar el pas per un pany llis.

Provem a la dreta, però allò no millora i llavors ho intentem per l'esquerra. Els claus entren poc i no són segurs. És ací on en perdem dos, un al clavar i l'altre al recuperar-lo. Les preses són poques, soltes i herboses, i posem un parell d'estreps. Lentament es supera el pas. Les màximes dificultats estan entre els plans d'estratificació visibles en la part amuntera de la paret. En les presses per iniciar el pas el cap no ha pres material suficient i aquest ve just per arribar a la reunió, on clavem el que resta: un clau curt i l'escarpa. La reunió la fem repartits entre dos replanellets separats per uns 4 metres en vertical. El superior té no més 30 cm., format per pedres que es menegen. Com que la via es decanta a poc a poc a l'esquerra, tens

als peus tota una caiguda directa, sense tocar roca, fins la gran terrassa propera al peu de la paret.

De la reunió en amunt segueix una roca llisa, que ens preguntem com la superarem quan arribi l'hora, però després es passa prou fàcilment aprofitant un clavill vertical com a presa lateral i unes menudes, de dit, que té la llosa. Després la roca millora molt, és segura

i té bones preses. Segueixes decantant a l'esquerra, cada vegada més aeri, i sense dificultat es supera en lliure un pas extraplomat. Fem reunió a la mateixa vora de la vertical, assegurats per un clau que no «canta» al clavar-lo, però que és bo per la direcció d'on li vindrà el cop en cas de caiguda.

La seguida és fàcil, tirada i mitja de corda per un gorgonxo o regata inclinada, on no cal clavar ni prendre cap precaució especial. Per ella arribem al cim, al molló amb la creu refet pel CEC l'any 1959 sobre el vèrtex geodèsic. Són les 4 de la vesprada i tot està emboirat.

Acabem el dia buscant els dos claus caiguts, que no trobem, i de nit, per la Banyadera, Benages, les Xiquetes i la Font del Grèvol, fem cap a l'Avellanar, on estan les tendes de l'acampada del CEC, amb els companys i amics.

En total vam clavar 22 claus, dels quals 14 eren de seguretat d'escalada, d'ells alguns més per a donar moral que d'alguna efectivitat, 3 per a posar els estreps i 5 per assegurar les reunions. L'horari, 8 hores i 5 minuts, s'hagués pogut reduir entre 2 i 3 hores si no s'hagués dedicat excésiu temps a recuperació de material, ja que en la paret no va quedar ningun clau, ni fet l'esmorzaret a mitja via. També portàvem excésiu material per al que després vam utilitzar i el frec de la corda de cànem frenava prou, malgrat que clavàrem poc en general. Pels llargs de corda li calculem a la via una altura d'uns 180 metres.

Josep Lluís VICIANO AGRAMUNT

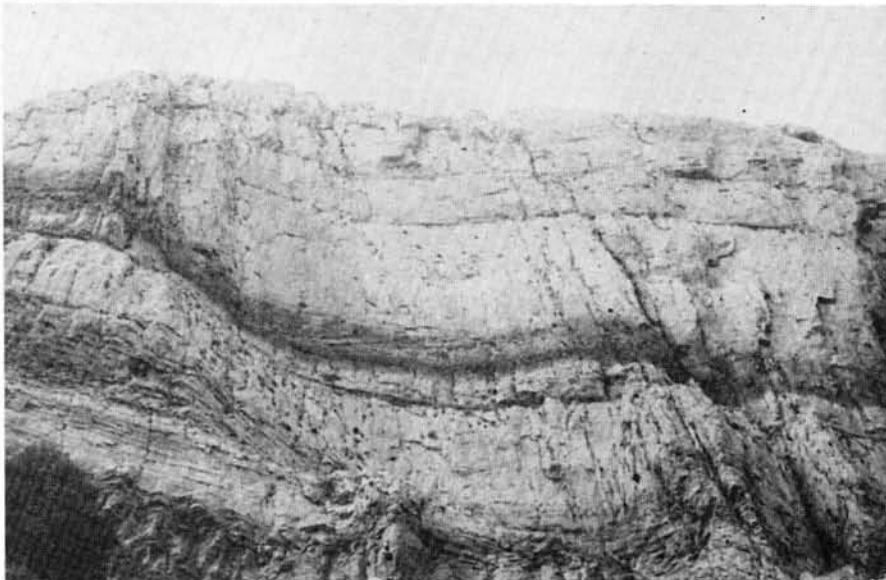

Foto: JOSEP LLUÍS VICIANO